

Српско-амерички писац, историчар и политички експерт др Срђа Трифковић задржан је на аеродрому у Ванкуверу где је долетео из САД. После готово шест сати што чекања што испитивања од стране канадских имиграционих власти донета је одлука да др Трифковићу не буде дозвољен улаз у Канаду. Стављен је на први авион за оближњи амерички град Сијетл, одакле се упутио за Чикаго, град у којем живи. Амерички држављанин др Трифковић добио је следећи разлог због чега му је ускрећено гостопримство у Канади:

„Непожељан на основу кршења људских права или међународних права због тога што је био високи функционер у власти која, по мишљењу министра, учествује или је учествовала у тероризму, системском или грубом кршењу људских права, или геноциду, ратним злочинима или злочинима против човечности у смислу подсекција 6 (3) до (5) закона о Злочину против човечности и ратних злочина.“

24. фебруара 2011. је било заказано предавање др Срђе Трифковића на Универзитету Британске Колумбије у Ванкуверу под насловом Балкан: неизвесне перспективе нестабилне регије (Balkans: Uncertain Prospects for an Unstable Region) које је, иначе, већ раније одржано у Канади, у Ватерлуу 10. јуна 2010. Оно што је овог пута било другачије је да се за долазак др Трифковића заинтересовао тзв. Институт за проучавање геноцида у Канади, чији је председник Емир Рамић, иначе бошњачког порекла. Рамић је претходно тражио од председника Универзитета у Ванкуверу Стивена Тупа да забрани ово предавање, а кад се Универзитет оглушио на његове захтеве, потражен је нови начин да се забрани долазак др Трифковића.

Имајући у виду да др Трифковић никада није био функционер у влади Републике Српске, а камоли још „високи“, већ искључиво експерт за међународна питања са добрим везама у вођству РС (да је био високи функционер, никада га не би још раније пустили да уђе у Канаду – где је био преко 20 пута), исконструисана је лажна оптужба која је сама по себи, за канадске имиграционе власти, постала пресуда.

Имајући у виду да др Трифковић никада није био функционер у влади Републике Српске, а камоли још „високи“, већ искључиво експерт за међународна питања са добрим везама у вођству РС (да је био високи функционер, никада га не би још раније пустили да уђе у Канаду – где је био преко 20 пута), исконструисана је лажна оптужба која је сама по себи, за канадске имиграционе власти, постала пресуда.

По наводима бившег канадског Амбасадора у Београду (1990-1992) Џејмса Бисета, сама чињеница да је др Трифковић задржан на аеродрому по слетању у Ванкувер указује на то да су се умешали далеко утицајнији фактори од пар локалних организација. „Не би ме изненадило да су све ово подстакли они који су били на челу кампање за проглашење 11. јула у Канади за национални дан сећања на жртве геноцида у Сребреници.“ Ради се, наравно, о члановима канадског парламента који већ годинама лобирају за интересе бошњачких Канађана и користе сваку прилику да угуше гласове оних који се томе супротстављају.

Забрана уласка др Трифковића у Канаду је свакако победа за њих, а и додатан показатељ да они који се наводно боре за праведну Канаду не сматрају слободу говора врлином једног здравог демократског друштва. У Србији замишљамо запад као једно отворено и толерантно друштво, не размишљајући о томе колико је опасна за „естаблишмент“ на истом том западу слободна и независна мисао.

Занимљива је чињеница да се марта 2003. и септембра 2008. године др Трифковић појавио пред Судом у Хагу као стручни сведок. Никада није оптужен ни за какве илегалне радње, а камоли за ратне злочине. Већ преко једне деценије директор је Центра за међународне односе на Рокфорд институту. Својевремено је био шеф кабинета престолонаследника Александра Карађорђевића. Од 1998. спољнополитички је уредник америчког конзервативног месечника Хронике. Као новинар је радио за британски ВВС радио, Глас Америке, амерички U.S. News & World Report, Вашингтон Тајмс, итд. Одржао је уводно предавање на симпозијуму о холокаусту у Југославији на Јад Вашем центру у Јерусалиму 2006. године и одувек био велики борац за истину и правду. Које ли ироније: у фебруару 2000. године др Трифковић је позван пред спољнополитички одбор Доњег дома канадског парламента у Отави, где је сведочио о косовском проблему.

Изгледа да се Северна Америка није одмакла предалеко од менталитета лова на вештице, где је разум непожељан, а сама оптужба довољна за осуду. Канада је показала да је то држава у којој су пожељни само гости који се слажу са званичном државном политиком (запамтимо, Канада је изгласала резолуцију у Сребреници, којој се противио др Трифковић, као и већина српског народа).

Свако ко детаљно и објективно анализира рад др Срђе Трифковића може закључити да ту нема ни једног детаља који би могао бити разумно оправдање за забрану уласка тог човека у једну демократску државу. Због тога је разлог измишљен. Изгледа да се Северна Америка није одмакла предалеко од менталитета лова на вештице, где је разум непожељан, а сама оптужба довољна за осуду. Канада је показала да је то држава у којој су пожељни само гости који се слажу са званичном државном политиком (запамтимо, Канада је изгласала резолуцију у Сребреници, којој се противио др Трифковић, као и већина српског народа). Очигледно је др Трифковић, који је у двадесет наврата до сада посећивао Канаду без икаквих проблема, сада постао проблематичан за канадску власт. Да ли је ово систем који је прихваћен на западу? Др Трифковићу није помогао ни амерички пасош да уђе у Канаду, а није дат ни један истинит разлог за његову грубу депортацију. Да ли је прави разлог тај што се не слаже са резолуцијом која је донета у канадском парламенту? Зар он нема право на то?

И да ли је то „толерантно“ друштво у које желимо и ми у Србији да се укључимо?